

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3610/2024
13.12.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића, Татјане Матковић Стефановић, Бранка Станића и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бисерка Црноглавац, адвокат из ..., против туженог ЈКП ГСП „Београд“ из Београда, кога заступа пуномоћник Драган Миловановић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3349/24 од 19.09.2024. године, у седници већа одржаној 13.12.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3349/24 од 19.09.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3349/24 од 19.09.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 291/24 од 26.03.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу, на име накнаде штете због мање исплаћеног топлог obroка у новцу за временски период од октобра 2018. године закључно са мајем 2021. године, исплати износ од 58.955,28 динара, у појединачно опредељеним износима као у овом ставу изреке са законском затезном каматом почев од означених датума до исплате. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу, на име накнаде штете због мање исплаћеног топлог obroка у боновима за временски период од октобра 2018. године закључно са мајем 2021. године, исплати износ од 30.617,60 динара, у појединачно опредељеним износима као у овом ставу изреке са законском затезном каматом почев од означених датума до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да му на име накнаде штете по основу мање исплаћене зараде за период од октобра 2018. године закључно са мајем 2021. године, исплати износ од 4.453.902,41 динар, у појединачно опредељеним износима као у овом ставу изреке са законском затезном каматом почев од означених датума до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да му на име накнаде штете по основу мање исплаћене накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора за период од октобра 2018. године закључно са августом 2021. године, исплати износ од 6.525,83 динар, у појединачно опредељеним износима као у овом ставу изреке са законском затезном каматом почев од означених

датума до исплате. Ставом петим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да на износе из става другог изреке у корист тужиоца, надлежним органима уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, здравствено осигурање и осигурање за случај незапослености у износу од 1.671.670,68 динара. Ставом шестим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 49.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3349/24 од 19.09.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 291/24 од 26.03.2024. године у ставу првом, другом и шестом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио посебну ревизију у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23 – други закон) – у даљем тексту: ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана закона прописано је да о дозвољености и основаности из става 1. овог члана, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Врховни суд је на основу овлашћења из члана 404. ЗПП закључио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној.

Наиме, правноснажном пресудом усвојен је тужбени захтев тужиоца за исплату припадајуће накнаде за трошкове исхране у току рада која се исплаћује у новцу и у боновима у спорном периоду, коју му тужени није исплатио сходно одредбама Закона о раду и чл. 64. Колективног уговора туженог. Полазећи од тога да је колективним уговором код туженог и посебним колективним уговором била јасно и недвосмислено уговорена висина накнаде трошкова исхране у току рада која ће се исплатити запосленима, произлази да је тужилац имао право на исплату накнаде ових трошкова у уговореним износима без умањења за порезе и доприносе по принципу обрачуна бруто зараде установљеном у члану 105. Закона о раду. У ситуацији када се у Колективном уговору наведе конкретан новчани износ који се на име накнаде трошкова има исплатити запосленом, не може се на штету запосленог претпоставити да је реч о уговореном бруто износу, јер је то противно одредби члана 118. став 1. Закона о раду која прописује право запосленог на накнаду трошкова.

Према становишту Врховног суда, одлуке нижестепених судова донете су правилном применом материјалног права. У посебној ревизији туженог нису наведени аргументи за прихватање одлучивања о ревизији на основу одредаба члана 404. ЗПП, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса и у интересу равноправности грађана, за уједначавањем судске праксе, односно новим тумачењем права, имајући у виду врсту спора, садржину тражене судске заштите, као и начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева. У складу са наведеним, Врховни суд одлучио је као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спора, дозвољеност ревизије се има ценити према члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 06.08.2021. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија туженог није дозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Са изнетих разлога на основу одредбе члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелена Ивановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић